

Китоби Муқаддас барои кӯдакон

Ирмиё, марди гиряҳо



Муаллиф: Edward Hughes

Расом: Jonathan Hay
Alastair Paterson

Адаптатсиякунанда: Mary-Anne S.

Тарҷумон: Tajikistan Bible Society

Тартибдиҳанда: Bible for Children
www.M1914.org

©2025 Bible for Children, Inc.

Литсензия: Шумо ҳақ доред, ки ин ҳикояро нусхабардорӣ ё
чоп кунед, аммо ба фурӯхтан иҷозат надоред.

1

Ирмиё дар хонаводаи
диндор, дар шоҳигарии
Яҳудо таваллуд шуда
буд. Падари вай Ҳилқиё
коҳин буд. Ин хонавода
дар шаҳраки Анотут, на
он қадар дур аз
Уршалим зиндагӣ
мекарданд. Шояд
волидони Ирмиё фикр
мекарданд, ки
писарашон низ коҳин
мешавад. Аммо Худо
нақшаҳои дигар дошт.

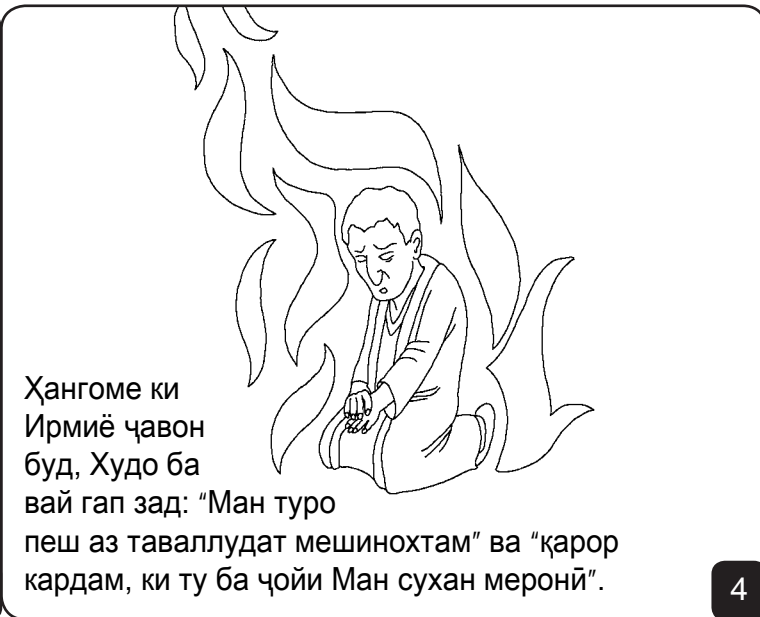


2



Дар замони таваллуди Ирмиё, халқи Худо мувофиқи Каломи Худо зиндагӣ намекарданд. Қариб ҳама, аз шоҳ сар карда то коргари одитарин, ҳатто дар маъбади муқаддаси Худо худоёни дурӯғинро парастид мекарданд.

3

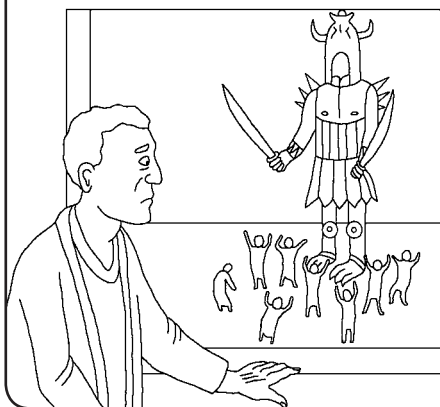


Ҳангоме ки Ирмиё ҷавон буд, Худо ба вай гап зад: “Ман туро пеш аз таваллудат мешинохтам” ва “қарор кардам, ки ту ба ҷойи Ман сухан меронӣ”.

4

Ба назар мерасид, ки даъвати Худо Ирмиёро тарсонд. Ӯ фарёд кард: “Эй Худованд, Худо! Ман гап зада наметавонам, чунки кӯдак ҳастам”. Ирмиё бештар аз кӯдак буд. Ӯ бистсола буд.

Аммо Ирмиё фикр накард, ки ӯ барои Худо, бар зидди бадкорихое ки дар гирду атрофаш ҳастанд, гап зада метавонад.



5



“Натарс! Ба ҳар ҷое ки мефиристам, бирав ва ҳар чизе ки ба ту мефармоям, бигӯй. Ман ҳамроҳи ту ҳастам ва туро наҷот медиҳам” —
Худо

Ирмиёро бовар кунонд. Баъд Худо як кори махсус кард. Ӯ ба даҳони Ирмиё расид.

6

Худо ба Ирмиё қуввати далерӣ ва хирад дод. Ӯ далерона сухан ронда, ба одамон ёдрас мекард, ки Худо онҳоро дӯст медорад ва мехоҳад, ки ба онҳо ёрӣ диҳад. Вале касе ба вай гӯш надод, ҳатто подшоҳ ҳам!



7

Ҳатто коҳинон ба ғазаб омада, ба вай мегуфтанд, ки дар бораи Худо гап заданро бас кунанд. Ҳамчунин пайғамбарони дурӯғине буданд, ки “Ирмиё гапи рост намегӯяд” мегуфтанд.



8

Ирмиё ба одамон хотиррасон намуд, ки тақрибан садҳо сол пеш, шоҳигарии шимолии Исроил аз Худо рӯй гардонд. Баъд душманони онҳо, ашшуриён онҳоро мағлуб карда, тамоми исроилиёнро ба мамлакатҳои дур бурданд.



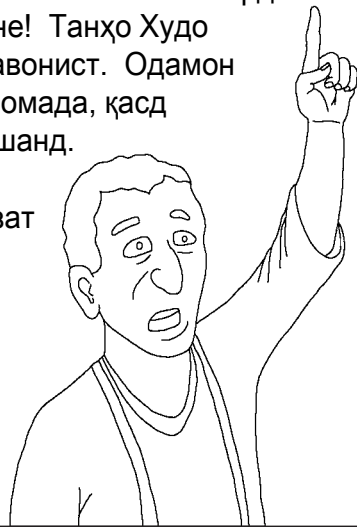
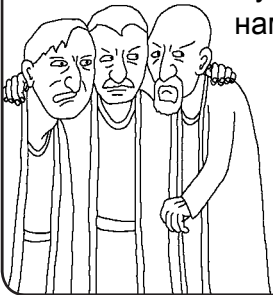
9



Акнун мардуми Яҳудо, яъне шоҳигарии ҷанубӣ аз Худо рӯй гардонда буд. Лашкари душманон аллакай дар раҳ буданд. Оё Худо мегузорад, ки халқашро мағлуб карда, онҳоро ҳам ба асири баранд?

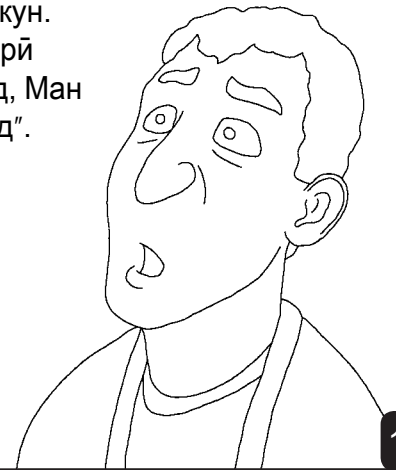
10

Мардум ба бутҳои худ бовар мекарданд. Оё бутҳо онҳоро аз душманонашон халос карда метавонанд? Албатта не! Танҳо Худо онҳоро наҷот дода метавонист. Одамон аз Ирмиё саҳт ба хашм омада, қасд карданд, ки вайро мекушанд. Аммо Худо бандашро муҳофизат намуд.



11

Дар охир Худо чизе гуфт, ки ин Ирмиёро бояд ба ҳайрат оварда бошад. Худо гуфт: “Барои ин халқ дуо накун. Вақте ки онҳо барои ёри Маро фарёд мекунанд, Ман онҳоро нахоҳам шунид”.



12

Ирмиё шоҳро огоҳӣ дод, ки вай ҷангро бо лашкари Бобил бой медиҳад. Шоҳ хашмгин шуда, Ирмиёро ба зиндон андохт. Ирмиё ҳатто дар зиндон мавъиза кардану ба Худо бовар намуданро давом медод.



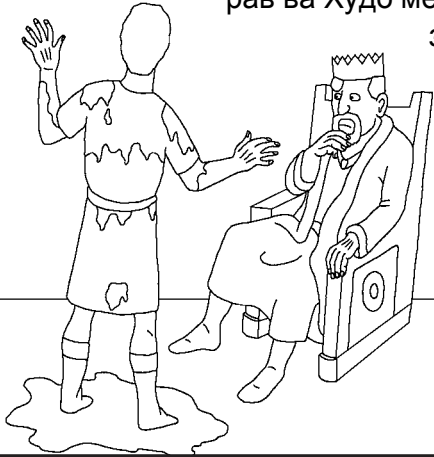
13

Баъди аз зиндон баромадан, Ирмиё боз ба шоҳу одамон мавъиза мекард, ки онҳо бояд ба сӯيي Худо бозгашта, ба ӯ бовар кунанд. Ин дафъа, шоҳ Ирмиёро ба зиндони чуқури серлой андохт.



14

Аммо Худо дар дили шоҳ кор мекард. Дар натиҷа шоҳ пинҳонӣ Ирмиёро халос карда, аз вай пурсид, ки Худо чӣ мехоҳад, ки онро иҷро кунад. “Ба асири рав ва Худо мегӯяд, ки ту



зинда хоҳӣ монд” — гуфт Ирмиё.

15

Лашкари Бобил Уршалиму дигар шаҳрҳои Яҳудоро забт карданд. Онҳо деворҳову биноҳоро вайрон карда, ҳама чизро оташ заданд. Худо гуфт, ки халқаш ҳафтад сол ба асири хоҳанд рафт ва баъд ӯ онҳоро ба замини

ваъдашуда бармегардонад.



16

Ирмиё, марди гириҷо

Ҳикоя аз Каломи Худо

Ирмиё

“Ошкор шудани Каломи Ту равшанӣ мебахшад”. Забур 119:130

17

Хотима

28

60

18

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас дар бораи Худои аҷоибӣ мо нақл мекунад, ки моро офаридааст ва мехоҳад, ки мо ӯро шиносем.

Худо корҳои бади моро медонад ва онҳоро гуноҳ меномад. Ҷазои гуноҳ марг аст, аммо Худо туро саҳт дӯст медорад. Барои ҳамин Худо Писари ягонааш, Исои Масеҳро фиристод, ки ҷазои гуноҳҳои туро ба Худ гирифта, дар рӯи салиб меҳӯб шуда мурад. Баъд Исо гашта зинда шуду ба осмон рафт! Агар ту ба ин бовар карда, ба Исо имон биёри ва аз ӯ хоҳиш кунӣ, ки гуноҳоятро бахшад, ӯ гуноҳоятро мебахшад! ӯ ба вучуди ту даромада, дар қалби ту зиндагӣ мекунад ва ту ҳамеша ҳамроҳи ӯ хоҳӣ буд.

Агар бовар кунӣ, ки ин рост аст, ба Худо гӯӣ:

Исои меҳрубон, ман бовар мекунам, ки Ту Худо ҳастӣ, аммо шакли инсонро ба Худ гирифтӣ, ки ба ҷои мани гунаҳкор ҷон диҳӣ. Ту гашта зинда шудӣ ва ҳоло ҳам зинда ҳастӣ. Илтимос ба ҳаёти ман биё ва гуноҳҳои маро бахш, то ки ҳаётам нав шавад ва рӯзе пеши Ту рафта, то абад бо Ту бошам. Ба ман ёри деҳ, ки ҳамчун фарзанди Ту ба гапҳои Ту гӯш карда, барои Ту зиндагӣ кунам. Омин.

Ҳар рӯз Китоби Муқаддасро хонда, бо Худо сӯҳбат кун!
Юҳанно 3:16

19